

tive rolle, som de bør spille i udviklingen af deres lande, og på de pligter, der påhviler dem som en funktion af rettighedernes udøvelse, og generalforsamlingen finder det vigtigt, at unge fra alle lande resolut modsætter sig militær og anden aktion sigtende på undertrykkelse af frihedsbevægelser i områder under koloni-, race- eller fremmedherredømme og under militær okkupation, og finder videre, at de unge bør understøtte befolkningerne i disse områder på enhver mulig måde i deres bestræbelser på at opnå uafhængighed i overensstemmelse med deres ukrænkelige ret til selvbestemmelse.

Generalforsamlingen fremhæver, at ungdommens deltagelse i samfundsaktiviteterne er presserende, og opfordrer regeringerne, undervisningsinstitutionerne, FN's organer, særorganisationerne og alle andre involverede organisationer til at sikre ungdommens uddannelse til respekt for fredens og rettens idealer, menneskerettighederne m. v. og til at tage hastende og effektive skridt til støtte for kampen for fred og ret, international sikkerhed, selvbestemmelse, frihed for befolkninger og territorier underkastet race-, koloni- eller fremmedokkupation, ikke-indblanding i andre staters indre anliggender og udryddelse af racisme, apartheid og alle andre former for diskrimination.

Generalforsamlingen opfordrer regeringer og uddannelsesinstitutioner til at fremme ungdommens deltagelse i planlægning og administration af uddannelsesprogrammer og -systemer og regeringsprogrammer for ungdommen.

I plenarforsamlingen fremlagdes ændringsforslag af Storbritannien og Canada, af Tunesien samt af Hviderusland i form af et ændringsforslag til det britisk-canadiske forslag. Alle forslagene vedtoges, og hele resolutionen blev derefter vedtaget med 110 stemmer for, ingen imod, medens 3 afstod. (Res. 2633 (XXV)).

Menneskerettigheder og videnskabelig og teknologisk udvikling.

(Dagsordenens punkt 56).

Der var ikke tid til debat om dette punkt. Et af Finland, Sverige, Frankrig m. fl. fremlagt procedureforslag om overførsel af

spørgsmålet til 26. generalforsamling blev enstemmigt vedtaget.

I plenarforsamlingen vedtoges udvalgets forslag enstemmigt. (Res. 2721 (XXV)).

Flygtningehøjkommissærens beretning.

(Dagsordenens punkt 57).

Drøftelserne om dette dagsordenpunkt indledtes med et indlæg af flygtningehøjkommissæren.

Prins Sadruddin Aga Khan anførte, at den bedste meddelelse, han ville kunne have givet, var nedlæggelsen af hans embede, men desværre var det samfund, man havde drømt om for 25 år siden, ikke blevet til virkelighed. Tværtimod gav de øjeblikkelige samfundsforhold mere anledning til forøgelse af flygtningeproblemet end til skabelse af fred og udvikling.

Højkommissærposten var en strengt humanitær og ikke-politisk post, hvor man ikke skulle tage stilling til årsagerne — som blev drøftet andetsteds — men kun søge hurtige og varige løsninger. I så henseende måtte der søges nye initiativer og ny teknik, og han var meget opmuntret af den stigende forståelse hos forskellige regeringer af, at en stilstand i flygtningesituationen var højst skadelig for freden og den internationale forståelse. Det var højkommissærens håb, at han som i 1968 og 1969 fortsat kunne regne med 3. udvalgs enstemmige støtte i bestræbelserne for at hjælpe de rodløse, som faldt inden for hans virksomhedsområde.

Højkommissæren havde naturligvis et nært samarbejde med andre organer inden for FN, og det var tilfredsstillende, at disse organer forstod og anerkendte UNHCR's arbejde. Hjælpen var upolitisk og pragmatisk og han følte, at dette arbejde havde bidraget til opfyldelsen af hensigten med resolution 1514 (XV) — deklarationen om tilståelse af uafhængighed til kolonier og kolonibefolkninger. Den hjælp, der kunne gives, særligt på undervisningsområdet, forberede flygtningen til den dag, hvor han kunne vende tilbage og deltage konstruktivt i udviklingen af sit land. Det var højkommissærens faste overbevisning, at den ideelle løsning på et flygtningeproblem forblev den frivillige repatriering, som han fortsat tilskyndede, hvor han fandt det muligt.